

Cis Meijer

VERDOOFO

De Fontein

Je ziet de dingen niet zoals ze zijn.

Je ziet ze zoals jij bent.

– Socrates

PROLOOG

Het is aardedonker in het bijgebouw. Onzeker wrijf ik over mijn klam aanvoelende armen. De zwoele warmte van vanmiddag heeft plaatsgemaakt voor een broeierige nacht. Nu ik geen steek zie, staan mijn andere zintuigen op scherp. In mijn neus prikkelt een merkwaardige geur. Een beetje zoet, maar het ruikt ook naar de polder, nadat het geregend heeft. Een lok haar kleeft aan mijn wang. Ik strijk hem los. Tegelijkertijd probeer ik me te oriënteren. Welke kant moet ik op?

Voorzichtig zet ik een stap en voel hoezeer ik beef. Is het omdat ik moe ben? Of is het een waarschuwing van mijn lichaam? Een waarschuwing voor de onzichtbare vijand, die klaar is om opnieuw toe te slaan, om me eindelijk uit de weg te ruimen. Nee, niet aan denken! Ik zet nog een stap en beweeg mijn hoofd langzaam heen en weer om elk geluid in me op te nemen. Mijn nek voelt nog steeds stram van die aanval. Wat is Nina op het spoor geweest? De gedachte dat haar iets afschuwelijks kan overkomen – of nog erger, inmiddels kan zijn over-

komen – is ondraaglijk. Het mag niet zo zijn! Ik moet haar vinden, ik moet doorgaan! Ik ben niet bang, lieg ik tegen mezelf.

Flarden vioolklanken dringen de ruimte binnen. Alles in mij zegt dat ik op het goede spoor zit. In gedachten hoor ik de waarschuwing weer: 'Je begeeft je op gevaarlijk terrein.'

Ik houd mijn hoofd schuin om beter te kunnen horen waar de muziek vandaan komt. Is er ergens een deur die toegang geeft tot het huis? Op de tast schuifel ik onhandig een paar passen naar voren. Ik bots ergens tegenaan. Een tafel. Voetje voor voetje schuif ik erlangs terwijl ik mijn hand over het blad laat glijden. Ik raak iets hards wat op de tafel staat. Voorzichtig glijden mijn vingers eroverheen. Koel voelt het aan, een tikje ruw, plakkerig. Mijn vingers trillen vreselijk. Niet bang zijn... Niet bang. Mijn hand glijdt verder omhoog, mee met de ronding van het voorwerp. De bovenkant is rond als een bal. Langzaam glijden mijn vingers omlaag. Ik voel een uitstulping. Het lijkt op...

Ik schrik. Gauw trek ik mijn hand terug. Is het wat ik denk dat het is? Aan de andere kant van het ding voel ik dezelfde bolling. Ik beweeg met een vinger over mijn oor, van de bovenkant tot aan mijn oorlel. Met mijn andere hand pak ik een van de uitpuilende delen weer beet, om te vergelijken. Dezelfde vorm. En ik ruik iets typisch. Aan de palm van mijn hand, aan mijn vingers. Die geur van de polder weer... Ik heb die eerder geroken bij iemand. Zeker weten. Maar bij wie?

Peinzend buig ik voorover en breng mijn neus vlak bij het ding. Ik snuif de geur nog een keer op. Denk na! Bij wie heb ik deze geur eerder geroken? Waar? Wanneer? Ik weet het zeker: ergens diep in mijn geheugen ligt het antwoord.

Er ligt een ansichtkaart op de deurmat. Een doodnormale ansichtkaart, met een verkreukeld hoekje bij de postzegel. Een dikke stempel erop. Vreemd; één kaart per week was de afspraak. Dit is al de tweede. Terwijl ik naar mijn sporttas graai, blijf ik naar de kaart staren. Ik kniel en pak hem op.

*Alles goed met mij, hoop met jullie ook.
Liefs, Nina.*

PS Doe de groeten aan mama.

Waarom heeft Nina *Doe de groeten aan mama* geschreven? Hoe komt ze erbij dat ik de groeten aan mama kan doen? Een onbehaaglijk gevoel nestelt zich in mijn maag. We hebben mama al jaren niet gesproken. Is dit een flauwe grap? Of... is ze de weg kwijt? In de war? Zoiets schrijven voor de grap... Onmogelijk. Nina zou zoiets toch nooit doen? Daarvoor hebben we

te veel verdriet gehad. Piekerend lees ik de eerste zin op de kaart nog een keer, met Nina's stem in mijn hoofd. Exact dezelfde woorden als in de afgelopen weken. Is het waar, gaat alles echt goed? Waarom zou ze liegen? Ik bestudeer haar handschrift. Het oogt zo zorgeloos. Zwierig. Lange uithalen bij de g en de ij. Een megagrote hoofdletter N. Hier en daar vlekkelig. Naast Nina's naam zweeft een krabbelig getekende bloem op een steel. De poststempel is uit Parijs. Ik check de datum. Vier dagen geleden. Op de voorkant staat een foto van de Eiffeltoren. Een doodgewone kaart. Behalve dan die vreemde PS.

Ik kijk op mijn horloge. Mijn softbaltraining begint over een halfuur. Ik moet zo echt weg; wie te laat komt, riskeert een plek op de reservebank. No way! Snel rits ik het zijvakje van de tas open en schuif de kaart erin. Dan kijk ik naar mijn polsbandje. Drie rode ineengevlochten touwtjes. Nina en ik hebben de bandjes voor elkaar gemaakt als symbool voor onze sterke band. Niets of niemand kan tussen ons komen.

Ik laat mijn sporttas op de grond vallen en pak het polsbandje aan het rafelige uiteinde bij het knoopje vast. Zo scherp mogelijk probeer ik haar gezicht voor me te zien. Soms werkt dat. Vaak weten we hoe het met de ander gaat zonder elkaar gesproken te hebben. Ik fluister: 'Nina, gaat het echt goed met je?' In gedachten zie ik het gezicht van mijn zus. Ik focus op haar uitdrukking. Hoe kijkt ze? Krampachtig knijp ik in het koordje. Haar ogen krijg ik niet helder in beeld. Het is alsof ik door een camera kijk die weigert scherp te stellen. Dan knijp ik mijn ogen dicht en laat het koordje

los. Ik schrik. Ze kijkt angstig. Holle ogen. Bleek.

Ik knipper met mijn ogen. Weg is het beeld. Weer sluit ik mijn ogen, maar er komt niks meer. Verontrust haal ik de kaart weer uit het zijvakje van mijn sporttas. Als ik over een kwartier wegga en keihard fiets, ben ik nog net op tijd voor de training. Mijn ogen schieten heen en weer over de woorden op de kaart. Ik weiger te geloven dat *PS Doe de groeten aan mama* een grap kan zijn. Er moet iets achter steken. Maar ik kan gewoon niet bedenken wat. En waarom hield ze zich niet aan onze afspraak? Vlak voor haar laatste vertrek naar het buitenland zei ze op het perron één kaart per week te zullen sturen, als teken van leven. Eén kaart per week, niet meer, niet minder.

‘Ik beloof het,’ zei ze bloedserieus. ‘Erewoord.’

Ik geloofde haar. Natuurlijk. Die afspraak was er niet voor niets. Je aan je woord houden en geen geheimen hebben voor elkaar. Het armbandje dat we elkaar gaven was om de ander hieraan te herinneren. *Geen geheimen hebben voor elkaar*, dreunt door mijn hoofd en het onbehaaglijke gevoel in mijn maag trekt zich als een touwknoop strakker aan. Wat als Nina toch geheimen voor me heeft? Nee... Zou het? Mijn overtuiging dat onze sterke band vanzelfsprekend is, maakt ineens plaats voor twijfel. Ik schud mijn hoofd. Ze is niet zoals onze moeder. Ik denk terug aan hoe zij Nina, papa en mij verliet vijf jaar geleden. Zomaar ineens vertrok ze naar de andere kant van de wereld. Terug naar waar ze vandaan kwam. Het lullige briefje dat ze toen achterliet... Ik krijg een brok in mijn keel. Dat ze voor haar geheime minnaar had gekozen en niet anders kon dan

haar hart volgen. Hoezo niet anders kon? En Nina en ik dan? En papa?

‘Als ik mijn belofte breek, mag je me komen halen,’ zei Nina lachend. Toen pakte ze haar rugzak, blies een handkus en stapte de Thalys in. Dat is nu twee maanden geleden. Ik wrijf over mijn slapen. Twee kaarten binnen een week... Er klopt gewoon iets niet. Tenzij... tenzij ze juist wil dat ik haar kom halen. Is er iets ergs met haar aan de hand? De angstige blik die ik daarnet in haar ogen zag, maakt me bang.

Ik houd mijn oor tegen de deur van mijn vaders praktijk. Hij mompelt. Er is geen tweede stem. Geen geroezemoes, geen gesnotter. Geen cliënt.

‘Pap?’

‘Ja, ja, ben aan het werk.’ Hij klinkt verstrooid.

Ik open de deur en zie hem naar zijn computerscherm staren. Hij kijkt met samengeknepen ogen, zijn onderzoekende psychiaterblik. Die blik van: Ik weet wat je denkt. Irritant. Hij weet bijna nooit wat er in me omgaat en zeker niet dat ik Nina mis.

‘Moet je zien. Een kaart van Nina.’

Hij kijkt op, vermoeid. De boord van zijn kraag zit scheef.

‘Waarom heb je je nette pak nog aan?’ vraag ik. ‘Je hebt toch geen cliënt meer?’

De kaart houd ik bij het verkreukelde hoekje voor zijn gezicht. Afwezig haalt hij een hand door zijn haar. ‘Ik moet nog een dossier van iemand doornemen. En jij? Moet jij niet trainen?’

‘Zo meteen.’ Ik wapper met de kaart voor zijn neus.

‘Kijk hier eens naar. Nina schrijft: “Doe de groeten aan mama.”’

‘Een apart gevoel voor humor,’ zegt hij, vlak en zonder op te kijken.

‘Apart? Ik vind het spooky. Het is niets voor haar. En weet je, het is al haar tweede kaart in een week tijd.’

‘Hoezo spooky?’ Hij pakt de kaart vast, draait hem om en tuurt naar de afbeelding van de Eiffeltoren. ‘Ik zie niets bijzonders.’

‘Vind je het niet vreemd?’ Het kost me moeite om de kaart los te laten, alsof ik iets kostbaars uit handen geef.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Die Eiffeltoren, daar is toch niks vreemds aan?’ Hij bolt de kaart zo dat de Eiffeltoren er krom uitziet. ‘Ik blijf het trouwens een lelijk ding vinden.’

‘Voorzichtig nou, geef maar weer hier.’ Ik houd mijn hand op. ‘Het klopt niet. Twee kaarten. Ze had beloofd er maar één per week te sturen. Wat denk jij?’

Mijn vader kijkt van de kaart naar mij en zegt niets.

‘Misschien kunnen we erachter komen waar ze zit,’ zeg ik.

‘Wat denk je zelf? Nina komt pas terug wanneer zij daar zin in heeft.’ Hij geeft de kaart terug. ‘Als ze erachter komt dat we haar zoeken, keert ze zich van ons af. Het draait alleen maar weer uit op ruzie. Dat wil ik niet meer,’ zegt hij met een vastberaden blik in zijn ogen. ‘Echt niet.’

‘Maar we kunnen het toch proberen,’ zeg ik. ‘Stiekem?’